

Lucy
Diamond

RANTA-
KAHVILA

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Beach Café

Copyright © Lucy Diamond, 2011

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-39378-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

*Äidille, isälle, Philille, Ellielle ja Fionalle:
Kiitos onnellisista lapsuusmuistoista Cornwallissa.*

Kiitokset

Suuret kiitokset kustannustoimittajalleni Jenny Gerasille, samoin kuin koko Pan Booksin tiimille: Thialle, Chloelle, Ellenille, Michellelle ja Jeremylle. Kiitos United Agentsin Simon Trewinille, joka auttoi alkuperäisen idean kehittelyssä, sekä Imogen Taylorille, joka näytti ensimmäisenä vihreää valoa tälle kirjalle.

Lopuksi, kuten aina, haluan kiittää Martinia kannustuspuheista ja tuesta sekä siitä, että hän suostui auliisti keskustelemaan tarinani henkilöhahmoista kuin oikeista ihmisistä ja piti kotia pystyssä sillä aikaa, kun minä huitelin Cornwallissa tekemässä taustatutkimusta ja kirjoittamassa täydellisestä hiekkaranasta. Joko mainitsin, että seuraavan romaanin tapahtumapaikaksi olen kaavaillut Seychellejä?

Luku 1

Perheessäni kerrotaan usein samaa kaskua päivästä, jolloin minä synnyin. Isosiskoni Ruth ja Louise hiipivät käsi kädessä katsomaan minua ensimmäistä kertaa, jolloin äitini sanoi heille: ”Tässä on teidän pikkusiskonne. Mikä olisi hyvä nimi vauvalle?”

Ruth, kaksosista vanhempi, pohti asiaa kolmevuotiaan pohjattomalla viisaudella. ”Annetaan sille nimeksi... Jeesus-lapsi”, hän lausui epäilemättä hyvin hartaasti ässät suhisten. Ruth oli ottanut perheen hurskastelijan roolin omakseen jo hyvin varhaisella iällä. Tai sitten hän vain yritti voittaa irtopisteitä ylimääräisten joululahjojen toivossa.

”Hmm”, kuvittelen aina äitini hymisseen vastaukseksi, luultavasti juuri siihen tinkimättömään sävyyn, jonka minäkin muistan lapsuudestani hyvin. Se oli tullut tutuksi esimerkiksi silloin, kun olin kivenkovaan väittänyt nähneeni hammaskeijun omin silmin tai selittänyt, etten minä kaikkia suklaakeksejä ollut ahminut vaan keksivaras oli joku ihan muu.

”Louise, mitä sinä sanot?” äiti kysyi seuraavaksi. ”Mikä nimi annettaisiin pikkusiskolle?”

Itselläni oli siinä vaiheessa ikää vasta muutama tunti, joten en luonnollisesti muista mitään tästä lämminhenkisestä kohtauksesta sairaalan synnytyssosastolla. Olen kuitenkin aina kuvitellut Louisen kasvoille sen ilmeen, joka hänellä on vieläkin usein, kun hän puristaa kulmakarvat yhteen ja nenänvarsi rutistuu ryppyyn.

Äidin kertoman mukaan Louise totesi juhlallisesti: ”Sille sopisi... Pikku Musta Lammas.”

Musta lammas hyvinkin. Louisella saattoi olla mielessä vain lastenlorun lampaanvillat, minulla kun oli jo syntyessäni reilusti kiharaa mustaa tukkaa, mutta joka tapauksessa sisareni osoitti lyömättömiä ennustajanlahjoja. Kolmenkymmenen kahden vuoden kypsässä iässä minusta oli nimittäin tullut nimenomaan perheen musta lammas. Ei asuntolainaa eikä vakituista työtä, saati aviomiestä tai lapsia. Pisteet Louiselle todella kohtalokkaista sanoista. Olin joukon outolintu, krooninen epäonnistuja, josta huokailtiin holhoavaan sävyyn ja jonka puutteiden ja sähläysten puiminen ei muka ollut kaikkien lempihuvia. *Voi sentään. Mitä ihmettä meidän pitäisi tehdä Evien kanssa? Alan olla huolissani hänestä. Ei tyttö tuosta enää nuorru.*

Mutta mitäs pienistä. Minua muiden mielipiteet eivät hetkauttaneet. Oli paljon parempi olla yksilö, jolla oli unelmia ja joka kulki omia polkujaan, kuin mitäänsanomaton ja tavallinen... no, *lammas*, joka seurasi lauhkeasti muun lauman perässä ilman yritystäkään määkäistä vastaan. Vai mitä?

Siskosten ensikohtaamisesta on tietenkin tallessa valokuvia, rakeisia ja kellastuneita otoksia ajanmukaisesti pyöristettyine kulmineen. Minä uinun äidin sylissä pikkuruuisessa vaaleanpunaisessa potkukupuvussa, ja Ruth ja Louise ovat kumartuneina ylleni samanlaisissa viininpunaisissa vakosamettihaalareissaan (kunnon retrotyyliin), silmät ihmetyksestä ymmyrkäisinä. (Tosin Ruth epäilemättä suunnitteli jo suurta viikkorahahuijaustaan, joka jatkui rangaistuksetta useita vuosia.)

Asetelma tuo jostain syystä mieleeni sadun Prinsessa Ruususesta. Haltiatarikummit saapuvat suomaan pienokaiselle lahjojaan, toinen toistaan erinomaisempia hyveitä, kuten viisautta, lahjakkuutta ja kauneutta, kunnes katkeruuden myrkyä syytävä

paha haltiatar ilmestyy kuokkimaan ja pilaa kaiken ”hän pistää sormensa värttinän piikkiin ja KUOLEE!” -pommillaan.

Ajatus putkahti mieleeni joka kerta, kun istuin kampaajalla, ja vähitellen olin alkanut miettiä, oliko Louisen musta lammas-kommentti ollut oikeasti jonkinlainen kirous ja ehtaa mustaa magiaa. Olin nimittäin koko ikäni kärsinyt kähärästä mustasta tukastani, jonka hillittömään, tiiviiseen kiharaan ei pystynyt mikään maailman mahti. Pehkoni oli todellakin kuin mustan lampaan villaa ja täysin immuuni ihmehoitoaineille ja suoristus_ raudoille.

Niinpä eräänä toukokuun alun lauantaiaamuna, kun istuin jälleen suuressa natisevassa vinyylituolissa Oxfordin Cowley Roadilla, hiuslakan ja permanenttiaineen katku nenässäni, mietin olisiko minulla kanttia antaa keritä villat aivan uuteen uskoon. ”Sinun kasvoihisi sopisi lyhyt malli”, kampaaja innostui. ”Sinulla on juuri oikeanlaiset poskipäät, keijumainen tyyli olisi sinulla upea. Siihen voisi yhdistää epäsymmetrisen otsatukan. Se viimeistelisi tyylin mahtavasti.”

”Eikö se olisi vähän liian... poikamainen?” minä epäröin. Tuijotin peilikuvaani pystymättä päättämään. Olin saapunut paikalle varmana aikeestani pyytää päät kääntävää Mia Farrow -kampeusta, mutta nyt en voinut olla miettimättä, saisiko se minut näyttämään enemmän grungeidoli Pete Dohertylta. Toivoin taas kerran, että olisin perinyt samanlaiset hiukset kuin Ruth ja Louise: pitkät, kullanuskeat shampoomainoshiukset, jotka heilahtelivat puolelta toiselle heidän kävellessään. Se geeni oli onnistunut hyppäämään minun ylitseni, samoin kuin täydellinen elämä-kromosomi.

Kampaaja, joka oli muistaakseni nimeltään Angela, hymyili rohkeasevasti. ”Niinhän sitä sanotaan, että uusi tyyli virkistää kuin kunnan lomamatka”, hän totesi. Hänellä itsellään oli munakoison viole-

tit permanenttikiharat. Ei varmaan olisi kannattanut luottaa hänen sanaansa. ”Mieti sillä aikaa, kun haen sinulle kahvia.”

Angela asteli tiehensä takapuoli liian kireässä farkkuhameessa keikkuen, ja minä jäin puremaan huulta sisuni pihistessä vähin erin ulos. Kampaaja todennäköisesti ehdotti lyhyttä leikkausta vain siksi, että oli kyllästynyt latvojen tasoituksiin ja föönauksiin. Häntä tuskin kiinnosti pätkääkään, miltä loppu-tulos oikeasti näyttäisi. Sitä paitsi se kommentti tyyli muutosten ja lomamatkojen välisestä yhteydestä ei vakuuttanut minua. Viimeksi olin lomailull Englannin järvisseudulla, eikä kaksiviikkoinen telttailuaskeesi ollut kokemus, jonka olisin halunnut elää uudestaan kampauksen muodossa.

Puhelimeni soi, kun vielä istuin siinä vatvomassa. Kaivoin sen laukustani ja huomasin, että äitini soitti. Olin antamaisillani puhelun mennä suoraan vastaajaan, mutta sitten minulle tuli outo tunne, että minun pitäisi vastata.

”Hei äiti, onko kaikki hyvin?”

”Evie, istu alas”, äiti sanoi ääni väristen. ”Minulla on huonoja uutisia.”

”Minä istun jo”, vastasin ja tutkailin kaksihaarisia hypistelemässäni suortuvassa. ”Mitä nyt?” Äitini käsitys huonoista uutisista oli se, että hänen suosikkiahhmonsa oli lähdössä BBC:n kuunnelmasarjasta tai hän oli istunut vahingossa lukulasiensa päälle. Olin täysin paatunut, kun oli kyse hänen tragedioistaan.

”Asia koskee Jota”, äiti sanoi, ja kuulin, että häntä itketti. ”Voi, Evie...”

”Onko hänellä kaikki hyvin?” kysyin ja näytin Angelalle peukua, kun hän laski kahvimukin eteeni. Jo oli äitini nuorempi sisar ja maailman mahtavin, ihanin ja hauskin täti. *Täytyykin muistaa soittaa Jolle*, minä ajattelin. Olin ollut todella laiska pitämään yhteyttä viime aikoina.

”Ei”, äiti sanoi kauhealla, ulisevalla äänellä. ”Jo joutui auto-onnettomuuteen. Hän ei selvinnyt. Jo on kuollut.”

En aluksi sisäistänyt, mitä äitini kertoi minulle. Istuin kampaajan tuolissa täysin turtana, ja muistot tulvivat hallitsemattomasti mieleeni. Jo ja äitini olivat olleet yhtä aikaa läheisiä ja kuin eri planeetoilta. Minun äitini oli siskoksista vanhempi ja järkevempi. Hän oli opiskellut yliopistossa ja valmistunut opettajaksi, mennyt sitten naimisiin isäni kanssa, kasvattanut kolme tytärtä ja asunut pitkään samalla arvostetulla asuinalueella Oxfordissa. Jo oli ollut levottomampi ja vapaampi sielu. Hän oli lopettanut koulut kuusitoistavuotiaana ja lähtenyt seikkailemaan ympäri maailmaa, kunnes oli asettunut pohjoiseen Cornwalliin, Carrawen Bayn pieneen merenrantakylään pyörittämään omaa rantakahvilaa. Jos siskoksia olisi pitänyt kuvailla väreillä, äitini olisi hillitty beesi ja Jo taas kirkuva pinkki.

Olin viettänyt Carrawenissa täydellisiä lapsuuden kesäiä. Jon kahvila sijaitsi meren rannalla, ja hän oli asunut pienessä asunnossa kahvilan yläkerrassa. Carrawen Bay oli ollut maailman ihmeellisin paikka viettää kesälomaa. En ollut koskaan kyllästynyt siihen, että sain herätä aamun kirkkaaseen valoon ja lokkien kirkunaan. Olin viettänyt pitkät kesäpäivät vapaana siskojeni kanssa ja vilistänyt tuntikausia rannalla leikkimässä merenneitoja, merirosvoja, salakuljettajia ja tutkimusmatkailijoita. Olimme etsineet simpukankuoria ja tutkailleet rantakivikon lammikoita, rakentaneet valtavia hiekkalinnoja, jotka vuorovesi oli vääjäämättä vienyt mennessään. Iltaisin, kun päivän hiekat oli pesty pois Jon pikkuisessa kylpyhuoneessa, olimme saaneet valvoa kutkuttavan pitkään, istua kahvilan terassilla myrskylyhtyjen lepattavassa valossa ja syödä iltapalaksi Jon loihittimia jättimäisiä jäätelöannoksia pitkillä hopealusikoilla meren pauhatesa mustana taustalla.

Silloin Jo oli ollut kuin yksi meistä tytöistä, joka tapauksessa paljon nuorempi kuin äitimme. Hän oli pitänyt vaaleita hiuksiaan saparoilla, ja hänen kasvonsa olivat olleet täynnä pieniä pisamia, jotka olivat kuin hiekanmuruja rannalta. Olin myös salaa kadehtinut hänen nuorekkaita vaatteitaan: lyhyitä hameita, kirkkaanvärisiä lenkkitosseja ja farkkushortseja tai pitkiä farkkuja ja paksuja kalastajaneuleita, kun ilma muuttui koleammaksi.

Olin viihtynyt Jon luona myös aikuisena, vuodenajasta riippumatta. Carrawenin lahdella oli aivan erityisen tunnelmallista talvella, kun pitkä ja avara hiekkaranta ei ollut täynnä lomalaisia. Olin viettänyt siellä yhden ikimuistoisen joulun, jolloin koko kylän väki kävelykeppeihin nojaavista mummoista pikukuvauvoihin oli pakkautunut aattona rannalle laulamaan joululauluja. Jo oli tarjoillut lämpimiä hedelmätorttujen ja höyryävän kuumaa hehkuviiniä, ja kaikki olivat kilistelleet laseja ja toivottaneet toisilleen terveyttä ja pitkää ikää. Lopuksi oli sytytetty nuotio, jonka ympärillä lapset olivat tanssineet, punaista ja kultaista kuusenkoristenauhaa hiuksissaan. Silloin minusta oli tuntunut kuin olisin päässyt mukaan kaikkien aikojen parhaaseen salaseuraan, kauas Oxfordin High Streetin tungoksesta ja viime hetken lahjaostoksia metsästävien kaupunkilaisten terävistä kyynärpäistä.

Nyt Jo oli poissa. Kuorma-auto oli kiittänyt ylinopeutta mutkaisella rantatiellä, törmännyt Jon autoon ja vienyt hänet yhdessä silmänräpäyksessä. En enää koskaan istuisi rantakahvilan tiskillä ja yrittäisi vastustaa Jon latteja ja sokerikuorrutteisia murokeksejä, en enää koskaan saisi jutella hänen kanssaan auringon matkassa verkkaisesti Cornwallin avaran taivaan poikki, hän ei enää koskaan raahaisi minua kukonlaulun aikaan aamu-uinnille kirkkumaan kylmästä ja roiskimaan toisiamme hyisen veden nipistellessä paljasta ihoa.

Ei. Se ei voinut olla totta. Ei yksinkertaisesti voinut. Äidin oli täytynyt ymmärtää väärin. Tai sitten oma mielikuvitukseni teki kummallisia temppuja. Ei kukaan voinut kuolla noin vain. Ei ainakaan Jo.

”Joko päätit?” violettitukka-Angela seiso i takanani saks i ja kampa kädessään.

Räpäytin hämilläni silmiäni. Olin tempautunut niin täysin muistojen vietäväksi, että järkytyin huomattessani istuvani edelleen kampaamossa. Leona Lewis lauloi radiossa, ja ympäriltäni kantautui hiljaista saksien nipsahtelua. ”Öh...” En pystynyt edes ajattelemaan. ”Päätä sinä”, sanoin lopulta, kun aivoni löivät täysin tyhjää. Hiukset tuntuivat yhtäkkiä hyvin vähäpätöiseltä ongelmalta. ”Tee mitä haluat.”

Matthew heitti minut myöhemmin vanhempieni luokse, koska olin edelleen niin järkyttynyt Jon auto-onnettomuudesta, etten voinut kuvitellakaan nousevani itse rattiin. ”En tule sisään”, Matthew sanoi perillä ja painoi suukon poskelleni. ”En oikein osaa käsitellä itkeviä naisia.”

”Mutta...” Katsoin Matthew’ta tyrmistyneenä. ”Etkö voisi jäädä edes hetkeksi?”

Matthew pudisti päätään. ”Parempi etten jää. Minunhan täytyy käydä vielä hakemassa Saul.”

Saul oli Matthew’n seitsemänvuotias poika, joka vietti säännöllisesti viikonloput luonamme. Saul oli maailman suloisin poika, mutta sillä hetkellä tunsin vain pettymystä, koska Matthew ei voinut jäädä tuekseni. Olin yrittänyt pitää itseni kasassa kampaajalla – asiaa oli todennäköisesti auttanut se, että olin ollut sokissa enkä ollut kunnolla tajunnut tosiasioita – mutta kotiin päästyäni olin puhjennut hysteeriseen itkuun. ”Johan nyt”, Matthew oli sanonut tullessaan eteiseen, jossa seisoin ulvomassa. Sitten

hänen silmänsä olivat lentäneet selälleen. ”Kyllä ne kasvavat takaisin”, hän oli yrittänyt hetken kuluttua. ”Siis ei se nyt *niin* palta näytä.”

”En minä hiusten takia itke”, huusin takaisin. ”Jo kuoli. Matthew, *Jo on kuollut!*”

Matthew ja minä olimme olleet yhdessä viisi vuotta, ja tiesin hyvin, että hänen mielestään kaikenlaiset tunteenpurkaukset olivat hämmentäviä ja kiusallisia, mutta sillä hetkellä Matthew oli aivan ihana. Hän piti minua lujasti sylissään ja antoi minun itkeä paitansa märäksi. Hän keitti minulle teetä ja lisäsi kuppiin kaksi palaa sokeria, ja kun itkustani ei tullut loppua, hän kaatoi minulle vielä ison tujauksen brandya. Minusta tuntui kuin sisälläni olisi kuollut jotain Jon mukana, kuin suuri ja tärkeä osa elämäni olisi puhallettu sammuksiin.

Huono omatunto ja itsesyytökset alkoivat myös tihkua mieleeni, ja pian pienenä purona alkanut virta muuttui vuolaaksi tulvaksi. En ollut käynyt Jon luona aikoihin. En ollut edes soittanut vähään aikaan. Miksi olin odottanut niin pitkään? Miksen ollut raivannut kalenteriin tilaa? Olin itsekäs ihminen, surkeista surkein siskontyttö. En edes muistanut viimeisintä keskusteluumme. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitkä olivat olleet minun ja Jon viimeiset sanat toisillemme. Miksen ollut kuunnellut tarkemmin? Miksi olin antanut hänen lipsahtaa pois? Nyt Jo oli poissa ja oli liian myöhäistä, en saisi puhua hänen kanssaan enää koskaan. Sen tajuaminen tuntui kammottavan lopulliselta.

Kun brandy oli poltellut tiensä jäseniini, tajusin että minun oli pakko päästä tapaamaan äitiäni. Matthew halusi välttämättä viedä minut autolla, mikä oli siinä mielessä ennenkuulumatonta, että vanhempani asuivat vain parin kilometrin päässä meistä ja jos olisin missä tahansa muussa tilanteessa napannut eteisestä pyöräilykypärän sijaan autonavaimet niin lyhyttä matkaa var-

ten, Matthew olisi alkanut saarnata itsekeskeisten yksityisautoilijoiden moraalisesta rappiosta.

Nyt kuitenkin seisoin vanhempieni talon edessä, ja Matthew ajoi varovasti pois katse tiukasti tiessä ja kädet tasan kello kymmenessä ja kahdessa, aivan kuten autokoulun opettaja oli joskus muinoin opettanut. Kunpa hän ei olisi lähtenyt. Seisoin tovin hölmönä kadunlaidassa ja toivoin, että Matthew kääntyisi takaisin. ”Mitä ihmettä oikein ajattelin? En mitenkään voi jättää sinua tällaisella hetkellä!” Mutta moottorin ääni vaimeni vaimenemistaan ja häipyi sitten kuulumattomiin.

Hieraisin itkusta turvonneita silmiäni ja käännyni mennäkseni sisään.

Äitini tuli avaamaan oven. Tavallisesti hän on varsin edustava rouva. Hän käyttää ergonomisia kenkiä, jotka sointuvat aina yhteen käsilaukun kanssa. Hänellä on kaappi täynnä tyylikkää vaatteita kaikissa luonnonvaalean, kerman ja mokaan sävyissä, ja hän viimeistelee asunsa tarkkaan harkituilla asusteilla. Hän hallitsee huivin aistikkaan laskostamisen ja tukan kuohkeaksi tupeeraamisen, ja hän tuoksuu aina hyvin ylelliseltä. Hän ei näyttyä ilman meikkiä edes tehdessään puutarhatöitä.

Nyt vastassa oli erilainen näky. En ollut koskaan nähnyt äitiä siinä jamassa. Kasvot olivat itkusta pöhöttyneet, silmät ärhäkän punoittavat, ja ripsiväri oli jättänyt valumajäljet silmien alle. Hiukset töröttivät oudosti, ilmeisesti runsaan haromisen jäljiltä. Äiti levitti kätensä kuin olisi kaappaamaisillaan minut syliinsä, mutta sitten hän jähmettyi aloilleen ja päästi kauhistuneen kirjaisun. ”Sinun hiuksesi! Mitä olet mennyt tekemään?”

”Ai niin, tiedetään”, sopersin ja nostin käden nolona hiuksieni. ”Olin kampaajalla, kun soitit, ja sitten minä vain...” En saanut sanotuksi sen enempää. Jopa tällaisella hetkellä, kun olimme juuri kuulleet Jon kuolemasta, tunsin itseni typeräksi. Vain per-

heen ainoa idiootti olisi antanut yli-innokkaalle kampaajalle täysin vapaat kädet. Angela oli kynynyt tukkani kauttaaltaan muuttaman sentin mittaiseksi, vinoa otsatukkaa lukuun ottamatta, ja minä todellakin näytin ihan pojalta. Tyhmältä, itkuiselta ysäripunkkaripojalta.

”Voi sentään”, äiti huokaisi. ”Kamala päivä. Ensin Jo... ja sitten sinä tulet kuin joku katulapsi...”

”Äiti, lopeta!” minä kivahdin saattamatta uskoa, että hän oli rinnastanut ne kaksi samanarvoiseksi katastrofeiksi. Miksi hän minun hiuksistani vaahtosi? Minun päässäni ne kasvoivat. Sitä paitsi hänen rakas siskonsa oli juuri kuollut traagisesti. Eikö se ollut vähän tärkeämpää?

Isäni odotti eteisessä äidin takana ja katsoi minua varoittavasti, ja minä purin kieltä ja pidin purkauksen sisälläni. ”Hei kulta”, isä tervehti ja tuli halaamaan minua. Sitten hän päästi irti ja tuijotti hiuksiani. Häneltä pääsi häkeltynyt ”Jopas”, ennen kuin hän ilmeisesti sai koottua itsensä. ”Louise ja Ruth ovat jo täällä. Tule sinäkin ottamaan kupponen teetä.”

Seurasin vanhempieni perässä keittiöön, jossa oli siskojeni vuoro tuijottaa minua. ”Jumalauta”, Louise rääkäisi, ponnahti ylös pöydän äärestä ja läiskäisi sitten käden suulleen.

”Varoisit vähän”, Ruth sähisi ja peitti välittömästi pikku-Thean korvat. Ruth toimi kielenopettajana Oxfordin hienoimmissa lukioissa ja kiroili lastensa kuullen vain vieraila kielillä varjellakseen heitä tutummilta voimasanoilta. Kiharatukkainen Thea oli kaksivuotias ja Ruthin kolmesta lapsesta nuorin, ja kuopuskin oli jo alkanut osoittaa merkkejä kielellisestä lahjakkuudesta. ”Ma-lauta”, tyttö toisti nyt uskaliaasti ja vilkaisi varuillaan äitiään nähdäkseen tämän reaktion.

”Kiitti vain, Lou”, Ruth murahti ja kääntyi sitten taas mulkoilemaan minua ikään kuin kaikki olisi minun syytäni. Rut-

hin silmissä hänen taaperonsa kiroilu tietenkin *oli* minun syytänä, koska olin rohjennut astua Flynnien perheen tukikohtaan niin naurettavan hiuskuontalon kanssa. Olisihan se pitänyt ymmärtää.

Ruth ja Louise eivät olleet täysin identtisiä, vaikka heidän kasvonsa muistuttivat toisiaan samanlaisine korkeine poskipäineen ja vihertävänruskeine silmineen. Heillä oli myös samanlainen pitkä, suora nenä ja virheetön iho. Jopa ulkopuolisten oli kuitenkin helppo erottaa heidät toisistaan. Ruth näytti aina siltä kuin olisi astunut suoraan ulos postimyyntikatalogin sivuilta: kiiltävät, moitteettomasti föönatut hiukset ja rennot mutta tylsät, täydellisen rypyttömät vaatteet. Nytkin hänellä oli yllään vastasilitetyt puuvillatvillihousut ja raidallinen trikoopaita, kaulassa laivastonsininen silkkihuivi ja jalassa ruskeat loaferit.

Louise piti hiuksiaan yleensä kiinni, vaikkei hän koskaan tuntunut saavan poninhäntää sidottua tarpeeksi tiukasti, vaan irto-suortuvia roikkui aina kasvoilla ja niskassa. Hän käytti harvoin meikkiä (toisin kuin Ruth, joka ei koskaan poistunut kotoaan ilman kallista pakkeliä), ja hänen olemuksessaan oli aina jotain huolittelematonta ja epämääräistä. Vaatteet hän ilmeisesti valitsi täysin umpimähkään – esimerkiksi siisti laivastonsininen kynähame yhdistettynä ruskeaan pikamuotipooloon – mutta kukaan ei huomautellut tyyliasioista perheen nerolle. Louise kun oli yksinkertaisesti liian älykkö välittääkseen muodista.

”Hei vain teillekin”, minä sanoin jo hieman närkästyneesti, koska kumpikaan siskoistani ei ollut vielä varsinaisesti tervehtinyt minua.

Louise tokeni ensimmäisenä ja tuli antamaan minulle poskisuukon. ”Aika erilainen look”, hän totesi suu virneessä. ”Mistä moinen? Keski-ään kriisi? Myötätunnon osoitus kaikille kynityille?”

Puhahdin kiukkuisesti. ”Voi hyvänen aika! Ettekö te keksi muuta jauhettavaa kuin jotkut pirun karvat? Mikä teitä vaivaa?”

Keittiöön laskeutui raskas hiljaisuus. Äiti, Ruth ja Louise vilkaisivat toisiaan, ja minä ristin käsivarret uhmakkaasti puuskaan.

”Pilun kalvat”, Thea kuiskasi riemuissaan. ”Pilun kalvat!”

”Minä laitan teevettä tulemaan”, isäni sanoi diplomaattisesti, kun Ruth mulkaksi minua syyttävästi tyttärensä pellavapään yli.

Pian istuimme kaikki juomassa teetä ja puhumassa Josta, ja äiti leikkasi meille viipaleet mureaa kuivakakkua. ”Minun ei kylä pitäisi”, Louise toppuutteli muodon vuoksi mutta onnistui kuitenkin saamaan alas kaksi paksua siivua. Sitten isä loihti jostain punaviinipullon ja korkkasimme sen, kun aina vain uusia tarinoita Josta muistui mieleemme.

Jonkin ajan kuluttua – en edes tiedä kuinka kauan olimme siinä istuneet, mutta jotenkin olimme onnistuneet tyhjentämään koko pullon – Ruthin mies Tim saapui heidän kahden vanhemman lapsensa kanssa (täydellinen Isabelle ja enkeli-Hugo) ja lähti taas uudestaan Thea mukanaan. Me muut istuimme edelleen keittiön pöydän ääressä omassa pienessä kuplassamme.

”Muistatteko sen joulun, jonka vietimme Jon luona, kun rantahiekassa näkyi jouluaamuna poronjalkia? Louise haikaili kasvot viinistä helottavina. ”Ja ne raidat, jotka olivat kuulemma reen jalasten uria.”

Äitimme hymyili lämpimästi. ”Jo nousi kukonlaulun aikaan ja lähti ulos tekemään jälkiä märkään hiekkaan. Sellainen Jo oli. Hän halusi tehdä kaikkensa, että päivästä tulisi täydellinen.”

”Muistan, kun olimme siellä yhtenä vuonna minun syntymäpäivänäni”, minä sanoin. ”Jo järjesti rannalla aartenmetsästyksen, joka päättyi siihen, että löysimme lahjani.” Muistin, miten jännittävältä oli tuntunut juosta rantahiekalla etsimässä vihjei-

tä, kunnes olin vihdoinkin löytänyt mustien rantakivien taakse piilotetun paketin. Olin repinyt paketin innoissani auki ja löytänyt sen sisältä uuden nukan ja kasan Jon itse tekemiä nukenvaatteita. Olin antanut nukelle nimeksi Bella Biitsinukke. Yhtäkkiä toivoin, että Bella olisi vielä tallessa.

”Jo oli aivan mahtava”, äitini sanoi ääni vapisten. ”Ainoa laatuun. Ihan liian nuori ja ihana ihminen kuolemaan.” Tuore kynnel vierähti äidin poskelle. ”Minulle tulee häntä ihan kamala ikävä.”

Isäni kohotti viinilasinsa. ”Malja Jolle”, hän sanoi.

”Jolle”, me kaikki vastasimme yhteen ääneen.

Luku 2

Hautajaiset pidettiin Carrawen Bayssa seuraavana perjantaina. Vasta matkalla Cornwalliin tajusin, kuinka pitkä aika edellisestä vierailustani oli kulunut: en ollut muistaa, mistä liittymästä kylään olisi pitänyt kääntyä. ”Oliko se jo tästä”, mumisin ja hidastin vauhdin mateluksi tähyillessäni ulos tuulilasista.

”Katsonko kartasta?” Matthew ehdotti. Oxfordista oli neljän tunnin ajomatka Carrawen Bayhyn. Matthew oli ollut ratissa ensimmäisen rupeaman aina Taunton Deanen huoltoasemalle asti, missä olimme pysähtyneet vaihtamaan kuskia. Olin itsevarmasti luvannut ajaa koko loppumatkan, mutta tiet alkoivat sekoittua muistissani ja kaikki tienvarren ahot laiduntavine lampaineen näyttivät tismalleen samalta.

”Ei tarvitse, se tulee tässä ihan kohta”, minä vakuuttelin ja podin syyllisyyttä unohduksestani. Joskus olin tuntenut seudun tiet kuin omat taskuni. Opiskellessani teatterikoulussa Plymouthissa olin käynyt Jon luona tuon tuostakin, varsinkin sen jälkeen, kun olin retkahtanut seksikkääseen surffari-Ryaniin, joka oli vallannut (ja sittemmin särkenyt) nuoren sydämeni.

Soin itselleni hetken muistella nuoruudenihastustani. Ryan oli totisesti järisyttänyt maailmaani. Ryan Alexander. Olin ollut yhdeksäntoistavuotias, ja olimme viettäneet täydellisen, romanttisen kesän yhdessä Carrawen Bayssa. Olin tullut kesätöihin Jon kahvilaan tienatakseni vähän ylimääräistä, mutta oikeastaan suu-

rin osa kesästä oli kulunut salaisissa tapaamisissa oman surffarini kanssa. Olimme etsineet rantapolun varrelta ja hiekkadyynien suojista piilopaikkoja, joissa oli sitten saatu polvet ja vähän muutkin paikat tutisemaan. Mikään ei saanut tyttöä tuntemaan itseään halutuksi paremmin kuin kaikissa mahdollisissa vaoissa hiertävä hiekka. Se tosin sai tytön myös kaipaamaan kylpyä. Olin saanut kokea Carrawen Bayn rannalla nuoruuden onnea ja huumaa – ainakin siihen saakka, kun Ryan oli häipynyt reissaamaan kavereidensa kanssa. En ollut kuullut hänestä sen koommin saanaakaan. Muistoissani Ryan oli ikuisesti jumalaisen ruskettunut, urheilullinen ranta-adonis, vaikken totta puhuen ajatellut häntä kovin usein. Hän eleli varmaan edelleen Australiassa tai Havaijilla jahtaamassa vaahtopäitä, sitä yhtä täydellistä aaltoa.

Jarrutin yhtäkkiä terävästi ja ehdin juuri ja juuri hidastaa tarpeeksi kääntyäkseen oikeasta liittymästä. ”Varo vähän”, Matthew puuskahti retkahtaessaan eteenpäin istuimellaan.

”Sori”, minä vastasin. ”Carrawen Bay, yksi maili. Pian ollaan perillä.”

Sitten en puhunut vähään aikaan mitään, kun käänsin auton kapealle maantielle ja jatkoin hitaasti matkaa. Jon onnettomuus samaisella tiellä kummitteli mielessäni, ja kyynelät pyrkivät väkisin ulos silmistäni, niin kuin oli tapahtunut ainakin sata kertaa sen jälkeen, kun olin kuullut suru-uutisen. Tuntui mahdottomalta ajatella, ettei Jo odottaisi minua perillä rannassa, en saisi tuntea hänen lämmintä karhunhalaustaan enkä nähdä iloista hymyä ja pilkettä silmäkulmassa.

”Nättiä seutua”, Matthew totesi kohteliaasti, kun kaarsimme mutkasta ja näimme ensimmäisen vilauksen kirkkaansinisestä hohtavasta merestä, joka jatkui aavana kauas taivaanrantaan. Näin lahdenpohjukan tutun, kultahiekkaisen kaaren, näin dyynit ja rantakivikot, joiden koloissa hapsuleväisten lammikoiden

aarteet odottivat löytäjänsä. Jon puinen kahvilarakennus suurine ikkunoineen ja terasseineen erottui juuri ja juuri kaukana vasemmalla.

”Hmm”, mumisin ääni värähtäen ja yritin pidätellä itkua. Yhtäkkiä tuntui naurettavalta, ettei Matthew ollut koskaan käynyt Carrawenissa kanssani. Hän piti enemmän eräretkistä kuin rantalomista ja nautti siitä, kun sai ponnistella kolkon vaaran rinteessä karaisevan tuulen piiskaamana. Minä olin elementissäni jalat rantavedessä ja kasvot kohti aurinkoa käännettyinä lokkien kirkuessa ja kaarrellessa taivaalla. ”Nätti on liian laimea sana”, totesin hetken kuluttua, kun saavutimme kylän ensimmäiset valkorapatut asuintalot ja vanhat kiviset maatilarakennukset keltaisen jäkälän laikuttamine liuskekivikattoineen. ”Devonissa ja Dorsetissa on nättiä. Cornwall on niin villiä ja jylhää seutua, ettei sitä voi kuvailla millään muulla sanalla kuin *kaunis*.”

Syrjäsilmillä huomasin, että Matthew kohotti kulmiaan saivartelulleni, mutta hän ei sanonut mitään.

Olin tavannut Matthew’n viisi vuotta aikaisemmin, kun olin tehnyt keikkaa tarjoilijana The Plouhg’ssa, Oxfordin keskustassa sijaitsevassa gastropubissa. Joskin Jimmy-kokin hygieniatotumuksia ajatellen paikalla oli enemmän tekemistä gastroenterii-
tin kuin gastronomian kanssa. Mistään hienosta cocktailbaarista ei siis ollut kyse. (Omistaja oli punakan pöhötynyt Len Macintosh eli tuttavallisemmin Big Mac, jonka lempinimi kuvasti hyvin hänen olemustaan ja jonka mielestä cocktailit olivat hinttejä varten, kuten hän asian omaan viehättävään tyyliinsä ilmaisi.)

Big Macilla oli mitä ilmeisimmin älyttömiin rooliasuihin liit-
tyvä fetissi, ja niinpä minä ja kaikki naispuoliset kollegani olimme viettäneet koko joulukuun naurettavissa tonttuasuissa, jotka oli työergonomian sijaan suunniteltu epämukavuuden ja nolouden maksimoimiseksi. Tasapuolisuuden nimissä pojatkin olivat

saaneet osansa kärsimyksestä. Heidän oli täytynyt pitää päässään pörröisiä poronsarvia, joista roikkui kulkusia. Kollegani Lee ainakin jaksoi aina valittaa, että niitä poronsarvia olisi turha yrittää jauhaa potenssilääkkeeksi ja että niillä oli itse asiassa päinvastainen vaikutus miehisyteen.

Eräänä iltana olin jälleen töissä herneenvihreässä polyesterimekossani, jota koristi kirkkaanpunainen vyö. Asun viimeisteli typerä punavihreä myssy. Noloustekijä oli siis huipussaan, ja olin todella iloinen siitä, että joulukuu oli vain kerran vuodessa. Sinä iltana publiin saapui kuitenkin Matthew työpaikkansa pikkujouluporukan kanssa.

Sisäinen romantikkoni haluaisi kertoa, että katseemme kohetasivat kohotettujen tuoppien ylitse ja että Matthew'n tummien silmien polte sai minut sulamaan siihen paikkaan kuin adventtikynttilä puhalluslampun alla. Rehellinen versio ensikohtaamisesta on kuitenkin se, että pikkujoulujuhlijoiden mittava baaritilaus ja hiostavan tonttupimumekkonni nostattamat syhyävät hikinäpyt veivät kaiken huomioni enkä edes vilkaissut Matthew'n suuntaan. Vasta hänen sankaritekonsa loppuillan tukalassa pinteessä sai kiinnostukseni heräämään.

Totta se on: Matthew oli illan uljas ritari! Luit aivan oikein. Jos se ei ole kunnan romantiikkaa, niin mikä sitten?

Matthew'n pikkujouluporukka oli aika hyvässä seilissä jo tullessaan ravintolaan. Heitä oli kaikkiaan kuusitoista, kaikki samasta IT-firmasta. (Aivan: näppylänaamaisia, tyylijuttomia nörttejä, jotka intoilivat käsittämättömistä tietokonejutuista lapaessaan suuhunsa kokki-Jimmyn kuvottavaa kalkkunarisoa. Tähän mennessä Matthew ei taida vaikuttaa unelmien prinssiltä, mutta malta vielä, ihan pian päästään ratkaisevaan kohtaan.)

Kun seurue oli saanut syötyä, menin korjaamaan astioita pöydästä ja jouduin kurottamaan pöydän yli ylettykseni perimmäi-

senä istuvan miehen lautaseen. Hän ei vaivautunut työntämään sitä yhtään lähemmäs (luultavasti siinä toivossa, että jotain pul-lahtaisi ulos tonttumekkonni kaula-aukosta), ja minun täytyi ve-nyttäytyä melkein pitkäksi pöydän päälle. Koska minulla oli siinä vaiheessa jo pino lautasia vasemmassa kädessäni, se puo-li pöydästä jäi sokeaan pisteeseen, minkä vuoksi kumarruin suo-raan palavan kynttilän päälle. Big Mac oli ajatellut, että joulukynt-tilät pöydissä loihdisivat saliin iloista juhlatunnelmaa.

Se oli yksi humaus, kun liekki tarttui polyesteripukuuni, ja koko etumus leimahti saman tien palamaan.

Lautaset putosivat räsähtäen pöydälle. Minä kiljuin, muut ih-miset huusivat, ja kaikki tuntui tapahtuvan kuin hidastetussa fil-missä. Siinä samassa Matthew loikkasi pystyyn, heitti takkinsa ympärilleni ja tukahdutti liekit yhdessä silmänräpäyksessä. (No niin, eikö muka ollut sankarillista?)

”Voi luoja!” minä raakuin hysteerisenä ja ajattelin, että mi-nusta oli ollut vähällä tulla ihmiskynttilä. ”Voi hyvä *luoja*.”

”Oletko kunnossa? Poltitko itsesi?” Matthew kysyi. Hänen kä-sivartensa olivat yhä ympärilläni, samoin kuin hänen suuri mus-ta päällystakkinsa. Oloni oli kuin Jane Austenin sankarittarella, joka oli pyörtymäisillään pelastajansa syliin.

”Siis... taidan olla ihan kunnossa”, sain soperrettua. Avasin ta-kinliepeitä ja näin mekkoni mustina riekaleina roikkuvat jään-nökset. Suljin takin taas kiireesti, koska en halunnut esitellä eri-parisia alusvaatteitani humalaisille tietokonenörteille. Käteni vapisivat. ”En voi uskoa, että tuo oikeasti tapahtui. Kiitos.” Räpyt-telin silmiäni, ja vasta silloin käännyin katsomaan pelastajaani kunnolla. Hänellä oli sileä, hieman punetunut iho, kastanjan-ruskeat hiukset ja harmaat silmät, jotka tapittivat minua huoles-tuneesti. Sankarinil! ”Kiitos”, sanoin uudestaan yhä järkytyses-tä huojuen.

Siinä vaiheessa Big Mac oli ehtinyt lylertää paikalle jääpalaämpäri mukanaan, ilmeisesti aikeenaan nakata saavin sisältö tonttumekkosoihdun päälle. ”Hittolainen, tyttö”, hän puuskutti tavallisesti punakat kasvonsa vitivalkeina. ”Oletko kunnossa? Satuiko sinuun?”

”Ei hän tietenkään ole kunnossa!” Matthew keuhkosi ja kääntyi mulkoilemaan ravintoloitsijaa. ”Ei tuollaisia vaatteita voi pitää paikassa, jossa käytetään avotulta. Hän on kävelevä paloturvallisuusriski. Kiitä onneasi, ettei hän polttanut itseään pahemmin.”

Matthew’n sankaripisteet jatkoivat nousuaan. En ollut koskaan nähnyt Big Macia niin nöyrän ja... pienen näköisenä. Matthew oli antanut hänelle kunnan läksytyksen ja alkoi vaikuttaa minun silmissäni koko ajan vetävämmältä.

Tilanteesta seurasi kaksi odottamatonta ja mieluisaa käännettä. Sen illan jälkeen tonttumekoista hankkiuduttiin lopullisesti eroon. Koko henkilökunnan täytyi tietenkin jatkossa käyttää kiliseviä poronsarvipantoja, mutta sen saattoi laskea edistykseksi, vaikka nelituntisen työvuoron jälkeen korvissa vinkuikin vaimea jälkitinnitus. Ennen kaikkea minä olin rakastunut ja ikuisesti kiitollisuudenvelassa miehelle, joka oli pelastanut minut kolmannen asteen palovammoilta. Hämmästyttävää kyllä selvisin vaaratilanteesta täysin ehjin nahoin. Matthew oli reagoinut niin nopeasti ja vaistomaisesti, että oli onnistunut tukahduttamaan liekit ennen kuin ne olivat ehtineet polttaa ihoani. Hän oli oma sankarini.

Nyt kohtalokkaasta ensitapaamisesta oli kulunut viisi vuotta, ja... No, suhde oli toki muuttunut, mutta niin kävi kaikille pareille. Ei kukaan jaksanut olla pyörtyilevä Jane Austenin sankaritai neitokaisia pulasta pelastava prinssi vuorokauden ympäri. Matthew’lle oli melko nopeasti selvinnyt, että minä olin päämäärätön haaveilija, jolla ei ollut viisivuotissuunnitelmaa ja joka ei